

Si us plau, digueu-los pel seu nom: dependentistes!

written by Lluís Busquets | 22 de gener de 2018

Servidor, gràcies a L. M. Xirinacs, no vaig pas votar favorablement la Constitució de 1978. M'havia llegit *La Constitució: paquet d'esmenes*. Però recordo molta gent que hi va abocar esperances amb delit i la va votar amb perspectiva de futur: era un inici, argumentaven. Vaig dubtar molt entre votar en blanc i votar "no". Se'm titllava de maximalista (aquells que ho volíem tot i de pressa). Ara, sota el cop d'estat en què estem, és fàcil de veure moltes coses, però aleshores veníem del franquisme... Que jo sàpiga, no estar a favor de la Constitució no és cap delicte, encara que li pengessin això al vicepresident Junqueras per deixar-lo a la presó preventiva el passat 4 de gener. Bé, també li penjaren que, malgrat que ell no s'hagués revoltat personalment, havia d'haver previst el que la gent faria. Una doctrina que és la riota d'arreu del món. Vist que hi sol haver baralles tumultuàries darrere dels partits Barça-Espanyol, les Junes directives són culpables si n'hi ha. Visca la justícia hispànica que no posa entre barrots els condemnats en ferm del cas Blanquerna (ni Urdangarín, ni Rato, ni...) i deixa en presó preventiva persones de les quals es valoren les intencions i no els fets.

Dic tot això perquè vull que quedi clar un fet: la Constitució de 1978 no és la d'ara. Des d'Aznar es va anar empetitint, reduint, tancant-se en ella mateixa, recloent-se en la seva closca. I amb el canvi amb nocturnitat de l'art. 135 l'any 2011 (BOE 28-IX-2011) tot passant de parlar del deute públic a fer-ho de l'estabilitat pressupostària europea (Europa primer que els ciutadans espanyols!) es va acabar d'estrafer. Ara s'ha empoquit d'allò més. La Constitució ja no val. Els catalans la vam trencar quan vam veure que el nostre Estatut, fet amb tots els ets i uts, passat pel ribot del Sr. Guerra a

les Corts i pel ribot del Senat, votada pel poble, se la carregava un Tribunal Constitucional amb membres caducats. Avui, la Constitució, en comptes de ser un referent de llibertat ha esdevingut una pedra d'ensopec. I sobretot, com Xirinacs havia pronosticat, una presó de les nacions hispàniques. Som més de dos milions de catalans encadenats a una Espanya que no volem així. (Que vagin posant a remullar les barbes els bascos que es posen la boina el dia de l'*Aberri Eguna* –Dia de la Pàtria– i la corbata quan van a Madrid a negociar el pacte fiscal). No debades fa quatre anys i escaig vaig publicar *Xirinacs i l'estafa de la transició* (Ara Llibres, 2013). La transició havia estat una estafa i els pares constitucionals en vida, que sabien com havia arribat a la Carta Magna l'article 2n, callaven com morts molt vius (per alguna cosa el Sr. Herrero de Miñón cobra del Consell d'Estat!).

Per tant, escolteu, no anomeu més **constitucionalistes** els partits, faccions i adlàters catalans no independentistes! Constitucionalistes ho són la bona gent que va creure de bona fe en les perspectives de futur que obria aquella Constitució del 78, no els que defensen aquesta d'ara!

Tampoc els anomeu més **unionistes**, si us plau! La unió de dues persones per dur a terme una tasca comuna les deixa en igualtat; la unió de dues empreses, es pacta perquè cap no hi perdi. Els partits, faccions o adlàters catalans no independentistes no volen la igualtat, volen el sotmetiment; volen allò que rau en la genètica espanyola: la submissió. I si creuen que ens han vençut, volen la vexació del derrotat, la humiliació del vençut.

Digueu-los, si us plau, d'ara endavant, el que són: **dependentistes**. És la pura veritat. Ni volen la Constitució del 1978 ni defensen una vera fraternitat entre iguals de les nacions hispàniques. Ni constitucionalistes ni unionistes, si us plau: **dependentistes**. Volen la dependència de Catalunya de l'Espanya actual. Doncs, digueu-los pel seu nom. No els digueu

el que no són, que encara us diran que els insulteu!